

Carasses i carassetes

Ricard Blasco

Conta Max Beerbohm en *The happy Hipocrite* un cas ben singular, escaigut en temps de la Regència. Sir George Hell, un calavera molt conegut en els clubs de Londres, s'enamora un bon dia amb un amor subitani, veritable fiblada, de Jenny Mere, una poncella candorosa i pura com el seu cognom. Ella, però, el rebutja, al·legant que mai no podrà amar un home el rostre del qual és l'expressió de la disbauxa. El seu cor serà només per a un ésser que tinga la cara d'un sant. No cal dir que la de l'aristòcrata jugador i entremaliat respon al seu cognom i és l'efigie de l'infern. Desesperat, sir George decideix mudar de faç i acut a un fabricant de màixqueres, el qual reix a adobar-li'n una tan perfecta que és impossible de descobrir-ne l'artifici.

Tal com si li hagués posat una pell nova, el lord disposa d'un semblant beatífic i excels, sense cap rastre de la passada cràpula. Proveït, si més no en aparença, d'una altra identitat, enganya la innocent Jenny, que ara sí, corpresa al seu torn del «coup de foudre», amarà el desconegut amb passió sense límit. No menys apassionat i sincer serà l'amor de l'aristòcrata, el qual es desprén de l'antiga personalitat, torna els diners guanyats en el joc a les seues víctimes, adopta una nova conducta i, fins i tot, canvia el seu cognom pel de Heaven (cel).

La feliç existència dels dos amants, lluny de la mundana frivoli-

tat londinenca, neguiteja, però, sir George, que tem que Jenny pugui descobrir algun dia la ficció. El jorn temut arriba quan es presenta l'ex-amant de lord, la *signora* Gambogi. Coneixedora del seu secret, arranca despietadament la carassa del rostre de sir George, en un intent per mostrar a Jenny l'enganyifa. Però, ¡oh sorpresa! Els trets reals del lord s'han modelat en tot idèntics als de la màixquera. L'hipòcrita ha estat santificat. El seu amor sincer ha obrat el miracle. Els trets de la dissipació s'han esborrat. Sir George, no solament és un ésser moralment nou. També ho és la seua vera faç, símbol de benaurança.

He recordat tan deliciosa paràbola (un conte de fades per a adults fatigats, segons l'autor) perquè d'un temps ençà trobem arreu gran nombre de polítics, no sé si tots hipòcrites i fariseus, dels quals ben bé podem sospitar que han passat per can Eneas, el fabricant de màixqueres de Beerbohm. Els uns, han triat carassa d'autonomistes; d'altres, caràtula de socialistes; alguns, disfressa de liberals; uns pocs, carota de nacionalista, i els que no han escollit mascarot d'esquerres han demanat l'aparença de progressistes. El resultat és a la vista. Per un moment —un ahir, ¡ai!, ben pretèrit— tots representaven el seu paper a l'auca amb convicció tan aparent, que el veïnat s'ho cregué, ple d'esperança. Vingueren, més tard, els amargs dies del desen-

cís, els xantatges del blaverisme, la paranoia anticatalanista, l'esglai interessat dels murrís, l'esmicolament d'un nacionalisme que semblava molt bel·licós, el campe-qui-puga per repartir-se els torrns, l'espanyolisme vergonyant de bracet del «valenciano bien entendido», les fal·làcies del «consens» i la «convivència», la retòrica defensa del «valenciano», etc, etc. Tot, a l'ombra de la magnòlia de Benicàssim.

En l'interim, alguns polítics tingueren el gest de traure's la màixquera ja innecessària i descobriren la seua veritable efigie. Fou ben d'agrair. Tenien el coratge de no ser hipòcrites. La majoria, emperò, encara no s'han llevat carasses i carassetes. Ignore si de bona fe o per pueril astúcia. Que no es facen il·lusions. Si apareix una *signora* Gambogi i comença a trencar les caretes postisses, ben pocs —per no dir-ne cap— podran exhibir-se santificats com sir George Hell. Els ha mancat sinceritat pregona o, potser, textura mutable.

La crua realitat és que hem arribat a un punt on les màixqueres no enganyen. Tothom pot constatar-ho. És l'hora, doncs, de jugar clar i net. Que cadascú faça el seu paper de l'auca a cara descoberta. Si s'entesten a amagar-se darrere carasses i carassetes, que ja no els emmascaren ni tampoc no els santificaran, pitjor per a ells. Em fa la impressió que el veïnat comença a fartar-se'n.

MUNTEU-VOS UNES VACANCES D'ALLÒ MÉS DISTINTES

Lloguer d'un vaixell («coronado-25») amb patró, per un circuit que comprén la costa del País Valencià i Eivissa. Veler d'un pal amb motor. Per a quatre persones, durant agost i setembre. Podeu llogar-lo dies, setmanes, etc. Preu a convenir.

Telefoneu a Iolanda, al 341 56 65.

TOTA UNA AVENTURA

El Trull Cava Valenciana



Vins i xampany de la terra amb fumats.

Servits pels teus amics Albert i Adela en el Centre Històric del Barri del Carme, carrer Moret, 10. València.